♦ b l o c - n o t e s ♦

Vara pe teren... iarna pe scaun

Turneul dela West Twickenham Club a prezentat aspecte ciudate, precum oglindeşte clişeul nostru. Jucătoarele Miss Croage (dreapta) şi Miss Mathias sunt în ţinută de vară. In schimb arbitrul nu poate rezista capriciilor timpului primăvăratec decât infofolit în blănuri

Declaraţii...

Football-ul, incontestabil,
Este azi un sport de frunte,
Deaceia cronicarii
Vin cu multe amănunte.

Poţi citi despre-o partidă,
Multe, vrute şi nevrute...
Fazele de joc, desigur,
Sunt redate pe minute:

«In minutul doi Georgică
Face foult în careu...
Un spectator cu o bâtă,
Se repede ca un leu».

Poţi citi tot ce se'ntâmplă
In decursul unui joc,
Cine-a avut ghinion la poartă,
Cine a avut noroc.

Cum s'a comportat arbitrul,
Şi cei doi cari stau pe tuşe...
Tot ce văd spun cronicarii,
Ce-i în guşe şi'n căpuşe.

Dacă'nghiţi atâtea chestii
Şi suporţi şi aberaţii,
Apoi e insuportabil
Iureşul de declaraţii.

După-un match care se joacă,
Fie iarnă, fie vară,
Preşedinţi, suporteri, chibiţi,
Işi dreg glasul şi declară.

Inainte de se face
La o minge reparaţie,
Este musai să se facă
La gazetă declaraţie.

Când e vorba să se pună
Pe teren o nouă bară,
Dacă e de nuc sau frasin
Intendentul îţi declară.

Vezi mata, la football nu-i ca
La percepţie bunăoară,
Dimpotrivă, aici lumea
Se impune şi-ţi declară.

Dacă o echipă'nvinge,
E prăpăd atuncea, ţin'te,
Vine sigur declaraţia
Dela domnul preşedinte:

— Merităm pe drept victoria,
Suntem o echipă tare,
Şi de-aveam puţină şansă
Scorul era mult mai mare!».

Cei învinşi stau deoparte
Şi tristeţea lor e mare,
Nu mai pot să scoată-o vorbă,
Dar dece să nu declare?

— Meritam şi noi victoria,
Crede-mă te rog pe mine,
Am avut ghinion fantastic
Că-ăia au jucat mai bine!».

In tribună deasemeni
Printre «huo» şi ovaţii,
Profitând de-un out sau corner,
Lumea face declaraţii.

Dumnealui într'o duduie
Se înghesuie de zor
Şi îi face o splendidă
Declaraţie de amor.

Toţi suporterii-au speranţa
Că «ai lor» sunt finalişti,
Cât priveşte chestia asta,
Se declară optimişti.

S'a dus la bufet o clipă
Şi în chip de toreador,
Pe intrus îl ameninţă
Că-l declară dezertor.

Altul pe o duduiţă
La un sandwich o invită,
Iar duduia explicabil —
Se declară mulţumită.

La peluză, două grupuri
Sunt în mare tărăboi,
Un ciomag zboară deodată:
Declaraţie de război.

Toată lumea ţipă «bravo»,
Unul singur, mai moţat,
Ţipă «huo!». Asta este
Contra noastră, declarat.

Şi tribuna şi peluza,
Cavaler sau domnişoară,
Tot ce-i pe-un teren de football
După orice match declară.

Cum deschizi niţel gazeta
Printre «bombe» şi senzaţii,
Pe-orice pagină ai lua-o,
Te loveşti de declaraţii.

Au ajuns, parol, să fie
Spaima cetitorilor,
Deaceia, fără jenă,
Mă declar în contra lor...

A. Noi

Un Tribunal din Timişoara a condamnat Sportul

Un proces de răsunet. Tribunalul, rechizitoriul, apărarea şi sentinţa

Opinia publică şi ziarele — cari reprezintă această opinie — fac aproape zilnic câte un proces sportiv: unui jucător, unei echipe, unui oficial, unui arbitru sau unei Federaţii.

Rând pe rând, reprezentanţii acestor categorii de «justiţiabili» au trecut prin faţa Tribunalului simbolic al opiniei publice.

Au fost condamnaţi jucători. Au fost condamnate echipe. Au fost condamnaţi oficiali, federaţii şi arbitrii. (Arbitrii cel puţin, n'au reuşit niciodată să obţină o sentinţă de achitare. Sânt condamnaţi, din oficiu...).

Dar nimănui din sport (exceptând pe Inalt prea Sfinţia Sa Arhimandritul Scriban, campion naţional pe viaţă al campaniilor anti-sportive) nu i-a trăznit prin minte să facă un proces... sportului. Sportului în general.

Au fost judecaţi (achitaţi sau condamnaţi) sportivii. Diverşi supuşi ai acestui Suveran din ce în ce mai puternic şi mai respectat. Sportul însă, a rămas în afara oricărei discuţii. A fost decretat «tabu» pentru procesele stârnite de presă sau de opinia publică sportivă.

Iată însă, că un Tribunal «sui generis» a dat în judecată din oficiu «Sportul» şi l-a supus unei judecăţi care-a stârnit recent o mare vâlvă la Timişoara.

UN PROCES CURIOS

Informaţiile în privinţa acestui curios proces ne-au fost aduse de ziarele ardelene, în cuprinsul cărora am descoperit — la periferia unei pagini fără importanţă — principalele date din dosarul acestui proces de mare interes.

N'a fost un proces în faţa unui tribunal din cuprinsul autorităţii judecătoreşti a Statului. Fireşte. Procesul Sportului a fost desbătut în faţa unui tribunal improvizat. Un proces literar, ca atâtea altele, dar tot atât de interesant pentru noi, ca şi un eventual proces după procedura legală a judecăţilor sadea.

Deaceia, «cazul» impune popasul unei atenţiuni speciale.

După această introducere în care se poate constata interesul nostru pentru recentul proces al sportului, iată — acum — felul cum au decurs desbaterile.

PARŢILE ŞI TRIBUNALUL

Reclamantă a fost «Societatea sportivă timişoreană».

Pentru acest unic proces, sala mare a «Clubului Lloyd» *din Timişoara, a fost transformată în sală de judecată.*

Inculpat, care nerăspunzând la apel a fost judecat în lipsă, a fost «SPORTUL».

Tribunalul a fost constituit astfel: Preşedinte, d. dr. Eugen Pfeffermann. *Membrii d-nii:* dr. Naschitz şi P. Kertesz.

In câteva cuvinte oratorice (şi introductive), Preşedintele a arătat că sentinţa tribunalului nu va avea decât un efect critic. De aceia, tribunalul trebue să fie obiectiv. Neinfluenţat de nicio eventuală simpatie.

După discursul (foarte aplaudat) al Preşedintelui, s'a făcut tragerea la sorţi a juraţilor. Aceştia au fost aleşi dintre spectatori.

Sorţii au hotărît juraţi cinci bărbaţi şi două femei. (Prin urmare, o nouă victorie a sexului tare, cu 5-2).

— Şedinţa este deschisă!... a decretat apoi Preşedintele. D. procuror general are cuvântul.

RECHIZITORIUL

In liniştea care s'a întins stăpânitoare peste cuprinsul sălii, Procurorrul general şi-a început rechizitoriul, prin a se prezenta:

— Mă numesc Ion Aszody...

— Incântaţi!... au zâmbit spectatorii, preşedintele şi juraţii.

— Aveţi cuvântul!... a adăogat procedural Preşedintele.

Şi rechizitoriul a prins să se închege în acuzaţiuni puternice (ca ton):

— «Nu este vorba aici, a precizat d. Procuror general, despre «Sport» în general. Ţin să se consemneze că sunt doar împotriva sportului aşa cum este practicat astăzi. (Ne existând niciun grefier, precizarea d-lui Procuror general nu a putut fi consemnată...).

Sportul este o necesitate. Eforturile impuse însă de recorduri şi afacerile din sport, au adus decadenţa morală a sportivilor de astăzi.

In raport cu sportul din antichitate, — sportul adevărat şi util — mişcarea sportivă de astăzi este în mare regres.

In concluzie, — şi-a întărit Procurorul geneal peroraţia, — cer condamnarea manifestărilor sportive de astăzi, cari au la bază profitul material şi goana după recorduri...

APARAREA ARE CUVANTUL

Pentru a nu fi condamnat fără forme legale, inculpatul a beneficiat de un apărător. Un apărător din oficiu. Un domn dr. Ion Kun (pe care sentinţa Tribunalului îl arată mai puţin doctor decât pretinde...).

— Generaţia de după războiu, a afirmat apărătorul (doctor), are o stare de spirit specială Are nervii tociţi şi doritori de spectacole tari.

Vechiul sport — senin şi amator — a fost obligat să-şi schimbe aspectul, pentru a putea corespunde nouilor cerinţe ale societăţii.

Este vinovat sportul?...

— Vinovată este societatea!... a conchis convingător apărătorul De aceia, dacă trebue să fie condamnat cineva, condamnatul acesta nu poate să fie Sportul. Trebue să fie Societatea.

SENTINŢA

Se pare însă că concluzia apărătorului (doctor) din oficiu n'a fost chiar atât de convingătoare. Tribunalul, cel puţin, nu s'a lăsat convins decât în parte.

După o deliberare de lungă durată, juraţii au adus un verdict pe baza căruia, tribunalul a declarat vinovată, forma manifestărilor sportive de astăzi.

Apărarea, deoarece executarea sentinţei are un termen nelimitat nu a făcut apel.

Pentru moment deci, Sportul este condamnat.

Noroc, că sentinţa dela Timişoara nu poate să fie executată. Fiindcă, prima consecinţă a acestei executări ar fi desfiinţarea Ripensiei, a Chinezului şi a... *Societăţii sportive timişorene»*, reclamantă în recentul proces al Sportului...

G. Fg.

Un castel pentru Schmelling...

...dacă face un turneu de exhibiţii în Cehoslovacia

Un mare amator de sport din Cehoslovacia şi'n acelaşi timp şi un mare bogătaş, a oferit un castel boxeurului german Max Schmelling, dacă acesta consimte să facă un turneu de exhibiţii în Cehoslovacia.

Max Schmelling a cerut să vadă castelul şi a hotărât să petreacă 8 zile în castel, bine înţeles pe socoteala... pasionatului mecena.

Cazul arbitrului Ritter...

Este foarte greu să fii arbitru de football. Funcţiunea aceasta (era să spunem «meseria» aceasta) impune calităţi multiple. Iar arbitrii noştri, numai cumularzi de calităţi nu sunt.

Exemplu?... Câte doriţi. Iar mai întâi o precizare.

Avem desigur şi arbitrii buni. Câţiva. Foarte puţini. Avem, totuşi. Avem arbitri cari au absolvit şi vor mai absolvi, probabil, examene bune. Aproape toţi arbitrii noştri, însă, se simt obligaţi să-şi anuleze creditul pe care şi-l câştigă. Aproape toţi, au matchuri în cari — dintr'un motiv sau altul — ies de pe teren cu prestigiul subit şi serios avariat.

Iată, de pildă, d. Ritter, arbitrul matchului C. A. O.—F. C. Rapid, de acum două zile.

Ritter a făcut în Capitală o excelentă impresie, arbitrând matchul Unirea Tricolor—Crişana. Fostul internaţional al Chinezului — devenit un rubicond şi roşcat membru al Căprăriei de arbitri — a condus atunci un match oarecum greu, fără nici o greşală. Impecabil.

A doua zi, ziarele i-au oferit un buchet frumos de bune aprecieri, instalându-l în flancul drept al celor mai buni arbitri ai noştri.

D. Ritter devenise consacrat.

Acum două zile, d. Ritter a venit din nou în Capitală. De astă dată, pentru matchul C. A. O.—F. C. Rapid. De astă dată pentru un arbitraj în care s'a împleticit fluerând adesea ori anapoda, şi oferind două penalti-uri fără niciun rost. Primul, făcut cadou ceferiştilor şi soldat cu un goal. Cel de-al doilea, făcut cadou — ca o reparaţie — orădenilor, şi rămas netransformat.

Au hotărît aceste două penalti-uri rezultatul matchului dintre C. A. O. şi F. C.Rapid?... Nu credem. Nu are, de altfel, nicio importanţă.

Important rămâne doar arbitrajul de acum două zile, al d-lui Ritter.

La interval de opt zile, d. Ritter a făcut în Capitală un apreciabil salt de valoare, trecând peste trapezul calificativelor, dela o extremă, la cealaltă.

In primul match, a condus impecabil. Acum două zile, a arbitrat slab.

Anulează cel de-al doilea arbitraj, calitatea primei exhibiţii făcută în Capitală de d. Ritter?.. După ce fusese decretat «ARBITRU EXCELENT», a devenit d. Ritter (dintr'o dată), ARBITRU SLAB?.. Pentru o singură culpă de arbitraj, de-alungul unei cariere care se anunţă rodnică?

Credem că nu.

In cariera de arbitru a d-lui Ritter, performanţa de acum două zile din matchul C. A. O.—F. C. Rapid rămâne o notă proastă. Este indiscutabil.

O singură poticnire însă, nu poate să arunce la coş o întreagă activitate, care poate să urmeze de-acum înainte, o cale dreaptă, fără hopuri şi fără împleticiri noui de arbitraj mediocru.

Funcţiunea de arbitru este — mai ales la noi — o îndeletnicire grea, supusă invectivelor prompte ale spectatorilor şi criticilor prea severe (uneori) semnate de cronicarii sportivi. Un arbitraj este influenţat adesea de elemente pe cari arbitrii nu le pot stăpâni întotdeauna: nervozitatea jucătorilor, violenţa spectatorilor, o clipă nefastă de neatenţie, o semnalare greşită a unui arbitru de linie....

Deaceia, o singură performanţă proastă, nu poate să catalogheze definitiv, valoarea unui arbitru. Mai ales la noi, unde tradiţia impune ca toţi arbitrii să iasă dintr'un match (cel puţin), cu prestigiul avariat...

In spaţiul scurt a zece zile, d. Ritter a făcut în Capitală, două performanţe contradictorii. După prima, o parte din presa bucureşteană a jubilat în litere groase: «D. RITTER ESTE UN ARBITRU EXCELENT». După cel de al doilea arbitraj aceeaşi parte din presa bucureşteană, s'a contrazis: «D. RITTER ESTE UN ARBITRU MEDIOCRU».

In realitate, pentru noi, d. Ritter este momentan arbitru. Fără niciun calificativ. Nici arbitru bun, nici arbitru rău.

Un nume nou, care are nevoe de alte câteva examene, pentru a putea fi catalogat definitiv şi just...

George Fulga

Un câine amator de football

Pe un teren de football din Anglia a invadat, în plin joc, un căţeluş, care a pornit o goană nebună după balon. Nu a putut fi convins că nu e apt pentru football decât cu forţa. Portarul unuia din echipe îl predă proprietarului lui, cari îl reclamă insistent

Matchurile de football din Capitală au efecte bune, şi efecte dezastruoase. Produc victorii, încasări, înfrângeri şi... «Aspecte«. «Aspecte» pe cari anumiţi umorişti ai anumitor ziare din Capitală se căznesc să le facă cât mai digestibile, pentru apetitul cititorilor...

Personal, mă lupt cu toate «Aspectele» (umoristice) cari apar după toate matchurile de football, în toate gazetele din Capitală. Până acum, nu m'am intoxicat niciodată. (Am, probabil, un stomac foarte rezistent).

Adesea însă, am suferit consecinţe curioase, din pricina vitejiei cu care mă îndârjesc să citesc absolut toate «Aspectele».

Iată, de pildă, eri. Un confrate (într'adevăr spiritual) a semnat într'un ziar ceva mai mititel, nişte aspecte ceva mai mari cari urmăreau mai puţin să fie glumeţe, cât mai ales amabile cu o oarecare d-ră... Puica Vintilă.

Mi-am spus, colegial:

— Este vorba probabil, de o simpatie personală, a autorului.

La frizer însă, «Aspectele» spiritualului confrate (cu declaraţii sentimentale adresate prin «Aspecte» d-rei Puica Vintilă), mi-au furnizat un nou aspect de umor neaşteptat.

*

Subsemnatul se bărbiereşte la «Frizeria Carol», din strada Academiei. (Asta — vorba d-lui locot. Chinie — ca să ştie posteritatea...). Frizerul meu, Titi, este un tip foarte vorbăreţ. Cel mai vorbăreţ Figaro, pe care îl cunosc.

Eri însă, Titi m'a primit cu o mină gravă de repros justificat:

— Se poate d-le... Castor?

— Ce să se poată?...

— De ani de zile vă bărbieresc, vă tund şi vă dau informaţiuni despre football.

— Exact. Şi?...

— Până acum, nu m'aţi trecut o singură dată, la «Culise».

— Ei şi?...

— Cum ei şi? Dreptate este asta?.. Pe Puica fiindcă a făcut o singură dată unghiile unui domn ziarist mai tânăr, a şi trecut-o eri la «Aspecte», într'un ziar mai mititel.

— Care Puica?...

— Puica Vintilă... manichiurista noastră...

— Manichiurista voastră?...

— Bine înţeles. Nu vă tae şi dv. unghiile?

Abia atunci m'am lămurit. Puica Vintilă din «Aspectele» (cu declaraţii sentimentale) ale confratelui, este manichiurista «Frizeriei Carol», din strada Academiei.

Am fost obligat să recunosc sincer:

— Dragă Titi, ai dreptate.

Mâine, te pun sigur la «Culise». Sunt obligat.

*

Tot obligat sunt însă să mă întreb:

— Dece-o fi pus-o confratele în «Aspecte» pe d-ra Puica Vintilă?...

Ce poate să rişte, într'un eventual conflict cu o manichiuristă? Titi, care e frizer, poate să-mi tae beregata. D-ra Puica este doar manichiuristă. Ea ce poate să-i tae confratelui?... Mâinile...

Ei şi?... Pentru «Aspecte» cu declaraţii sentimentale adresate prin ziar d-rei Puica, manichiuristă la «Frizeria Carol» din strada Academiei, mâinile nu sunt strict necesare.

Ajung picioarele...

Castor

Basketball-ul practicat de cehi, viitorii noştri oaspeţi

După cum am anunţat în numerile trecute, echipa universităţii din Brno, ne va vizita săptămâna viitoare, susţinând în Capitală trei match-uri de basket-ball.

Am arătat câteva tactici practicate de cehi în campionatul european dela Geneva. Vom căuta în rândurile de faţă să ne completăm cu alte formule, analizând jocul practicat de cehi.

Balonul porneşte dela fund sau lateral, este întotdeauna servit de unul din fundaşi. In caz că centrul este demarcat i se serveşte lui, sau uneia din extreme. In cel mai rău caz unuia din fundaşi, care niciodată nu poate fi marcat. Indată ce una din extreme are balonul nu va căuta niciodată să dribleze, pentrucă fiind lângă tuşe, la cea mai mică jenă a adversarului, va fi nevoit să iasă în „out". Deaceia va passa imediat celeilalte extreme, care va căuta să nu se găsească pe aceiaşi linie, cu cel dela care a primit mingia.

Dacă este posibil, o a treia passă se va face tot între extreme, aşa că jocul derutant al celor două extreme va atrage cei doi fundaşi adverşi care au menirea să marcheze doi din atacanţi. O passă scurtă la centru, va da prilej deobicei centrului înaintaş să fie sub coş, şi să marcheze, fără a avea pe cineva în faţă. Iată cum atacuri pornite în felul acesta nu rămân numai pe hârtie, ci se realizează efectiv.

Şi pentrucă spuneam rândul trecut că fundaşii aveau ocazia de multe ori să tragă la coş, când se întâmpla însă să nu se marcheze, intervenea din nou simpaticul Pitsek şi urmărind balonul ce sărea din panou, îl prindea întotdeauna, servindu-l sau trăgând el la coş, după cum i se părea că este mai bine. Dar niciodată nu greşea, luând decizii prompte.

Iată în câteva rânduri schiţate tacticele de joc a oaspeţilor noştri.

Echipele româneşti care din lipsă de antrenori n'au o metodă anumită de joc, vor avea o misiune destul de grea în faţa redutabilei formaţii cehoslovace.

Vom vedea dacă vor reuşi să obţină rezultate frumoase. In orice caz atât „C. F. R."-ul cât şi „Sportul Studenţesc" au obligaţia să se antreneze serios în vederea acestor întâlniri, în care este angajat prestigiul culorilor noastre.